

Verslag van de lezing van Martin Heylen op 11 september 2025

Er was dus een lezing van Martin Heylen, in een goed gevulde Karmina, met ruim 100 aanwezigen waaronder een groot pak niet-leden. Een sympathieke BV als lokaas, daar valt overduidelijk de goegemeente voor.

Martin Heylen, nog voor hij het veld betrad had hij de wedstrijd eigenlijk al gewonnen. Niet omdat hij bekend is, en nog altijd slank, en ietwat naïef en ondeugend (dat helpt natuurlijk allemaal) maar vooral omdat hij zichzelf blijft. Een jongen uit Oosteklo, opgegroeid in een volkscafé, wiens vader vrachtwagenchauffeur was. En die eenvoud en authenticiteit blijft hij uitstralen.

Dat is geen evidentie. Niet alle BV's blijven zonder kapsones als ze onze dierbare Camere bezoeken. Zoals die keer toen Robbe De Hert, een hele poos geleden, een lezing kwam brengen. Een lezing is trouwens veel gezegd. Zijn vriendin zat ostentatief de Humo te lezen op de eerste rij. Begrijpelijk, had ik toen maar een goed boek meegebracht. Hij vertelde een klein uurtje onsamenhangende nonsens, was arrogant en zelfingenomen en kwam duidelijk alleen maar naar Knesselare om de kassa te passeren. Een omhooggevallen creatuur. Zo dat moest er na al die tijd toch nog even uit.

Maar niet zo bij Martin dus, die bovendien ons dialect spreekt. Kwestie van herkenbaarheid kan dit tellen.

Martin brengt vaak mooie en pakkende verhalen. Pakkend was zeker dat filmpje over de Balkanroute, maar mooi kon je dit bezwaarlijk noemen. Een reis die Martin moest maken maar eigenlijk niet wilde, tegen heug en meug dus. Plots werden vluchtelingen mensen: vaders, moeders, zonen en dochters. Zelfs JM De Decker transformeerde opeens tot mens, een zeldzaamheid. En ook de ganse zaal zag plots alleen maar mensen op de vlucht en niet langer illegalen. Wie heeft die term trouwens ooit verzonnen?

Martin Heylen maakt een onderscheid tussen reizen en op vakantie gaan. Dat laatste gaat over zintuiglijk genieten en dat is goed voor een week of twee, meer niet. Reizen is voor hem onbekende mensen ontmoeten en indringen in het leven van diezelfde mensen. Zo trok hij 5 jaar door België, later door de VS en de meest uitdagende reis was ongetwijfeld die naar Siberië, in de winter nota bene bij min 40 à min 50 graden. Die laatste reis kan gecatalogeerd worden onder 'Reizen op onbekend terrein'. Reizen is ook vaak vinden wat je niet zoekt, het toeval een belangrijke rol laten spelen.

Reizen met speciale gidsen, zoals met BV's die naar hun geboorteplaats terug keren, maakt emoties los. Zelfs als hij vanuit het Westvlaamse Oostende naar Oosteklo terug gaat, brengt dat iets teweeg bij hem. Het doet hier eigenlijk niets ter zake maar West Vlaanderen kan je overigens best bekijken als een 'land' met een eigen munteenheid, het 'eurootje', dixit Martin Heylen.

Kortom de lezing van Martin Heylen voldeed, na een ietwat aarzelende start, aan onze hoge verwachtingen. Echte toppers stellen zelden teleur.

Op het eind van de lezing bekeken we met zijn allen een filmpje die Martin Heylen had gedraaid in opdracht van de Laatste show met Bruno Wynendale over de Kroegentocht van 2001. En we zagen tal van leden, weliswaar in een jongere versie, de revue passeren. Kers op de taart waren de interventies van de 'Meisjes van Knesselare', ad rem en een tikkeltje, 'ietsepietsie' betweterig. Veel is er op dat vlak nog niet veranderd.